உ

சிவமயம்.

பாலருவாயர் துணை.

திருமுறைப்பெருமை.

தருமபுரம் ஆதீனம்,
ஆவணிமூலத் திருமுறைத் திருநாள் வெளியீடு.

தேவகோட்டை,

பாலகவி, வயிநாகரம், வே. இராமநாதன் செட்டியார்,

எழுதியது.

தோற்றமும், நிலையும், ஒடுக்கமும் உளதாகிய இவ்வுலகத்து வாழும் மக்கள் அனைவரும், உடல் வகையால் ஒரே நிலையினர்போலக் காணப்படினும், மனம், செயல், முதலியவற்ருல் வேறு வேறு நிலையினராயிருக்கின்றனர். உலகம் தோன்றியகாலம் தொடங்கியே "கடவுள் உண்டு" என்பாரும் "இல்லை" யென்பாரும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அக்கடவுளில்லை யென்று கூறும் உலோகாயதரும்;

"இயற்கை" யென்னும் ஒன்றை உடன்பட்டே நிற்கின்றார்கள். அவர்களுடைய முடிவு, மனிதன் செய்ய முடியாத செயல்களை யெல்லாம் இயற்கை செய்யுமென்பதே. அவர்கள் எண்ணுகின்றவாறு "இயற்கை அத்தனை ஆற்றலுடையதா" என்று ஆராய வேண்டுவது ஒருபுறமிருக்கட்டும்; சுருங்கக்கூறுமிடத்து, அவர்களால் இயற்கை என்ற பெயருடன் அழைக்கப்படுகின்ற ஒரு பொருளே, தெய்வங்கொள்கை யுடையாரால் கடவுளாகக் காணப்படுகின்றது.

உலகத்தைக்கடந்து நிற்கின்ற பொருளாகிய கடவுளைக் காணும் நெறிகள், மக்களின் அறிவு நிலைகளுக்குத் தகப் பல வேறு வகைகளில் பேசப்பெறுகின்றன. பலவாகத்தோன்றி உலவுகின்ற சமயத்தலைவர்கள், தங்கள் தங்கள், உள்ள உணர்ச்சிகளில் எழுந்த உண்மைகளை, உலகத்தார்க்கு உரைத்துச்சென்றார்கள். கிணற்றுத்தவளை கிணற்றையே பெரிதெனவும், குளத்துத்தவளை குளத்தையே பெரிதெனவும், ஏரித்தவளை ஏரியையே பெரிதெனவும், கடல் தவளை கடலையே பெரிதெனவும் நினைத்தன.

" கூவ லாமை குரைகட லாமையைக்
கூவ லோடொக்கு மோகட லென்றல்போல்
பாவ காரிகள் பார்ப்பரி தென்பரால்
தேவ தேவன் சிவன்பெருந் தன்மையே "

என்றருளினர் ஆளுடைய அரசுகள்; இவ்வாறு, அவ்வவ் உள்ள உணர்ச்சிகளே சமயப்பெயர்களோடு தோன்றலாயின. அவ்வச்சமய நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து நின்ற

மக்களும், அவையவைகளே சிறந்தவையென எண்ணிப் போற்றிவரலாயினர். அதனல், பல வேறுவகைப்பட்ட சமயங்கள், மக்களின் சார்புக்குத் தகப்பெரியனவாயும் சிறியனவாயும் நிலவலாயின. பன்னீரிற்குளிக்க நினைப்பார்க் குத் தண்ணீர் கிடைத்தால் அது கொண்டு அவர், மன நிறைவை அடைவரோ? அதனல் அறிவால் நிறைந்த பெருந்தகையோர், பன்னீர் இருக்குமிடம் நாடினர். முயற்சியில்லாத சிலர் தங்கள் சோம்பல் நிலைக்குத்தக உவர் நீரையோ, தண்ணீரையோ, வெந்நீரையோ, பன்னீரென மதித்து அவற்றை அடைந்த அளவிலேயே மகிழ்வு கொண்டனர்.

முடிவற்ற பேரின்ப நிலையைக் காட்டுகின்ற நெறி "சைவசித்தாந்த நெறி" யாகும். கீழ் நிலைகளிலேயே பலர் நின்றுவிட, உயர்ந்ததாகிய சைவசித்தாந்த நெறி நின்று ஒழுகுகின்ற மக்கள் சிலரேயாயினர், இதனை,

"மாநிலம் புரக்கு மாசி லாமணி
ஞானசம் பந்த ஞான தேசிக
நல்லருட் டிறத்தால் நம்பி நீயே
பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பயன்கொண் டுய்கெனக்
குடிலை யென்னும் தடவயல் நாப்பண்
அருள்வித் திட்டுக் கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேத மென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை
பாதபம் அதனில் படுபயன் பலவே, அவற்றுள்
இலைகொண் டுவந்தனர் பலரே இலையோரீஇத்
தளிர்கொண் டுவந்தனர் பலரே தளிரோரீஇ

அரும்போடு மலர்பிஞ் சருங்கா யென்றிவை
விரும்பினர் கோண்டுகோண் டுவந்தனர் பலரே
அவ்வா றுறுப்பு மிவ்வாறு பயப்ப
ஓரும்வே தாந்தமேன் றுச்சியிற் பழுத்த
ஆரா வின்ப வருங்கனி பிழிந்து
சாரங் கோண்ட சைவசித் தாந்தத்
தேனமு தருந்தினர் சிலரே."

என்ற குமரகுருபர அடிகள் திருவாக்கால் உணரலாம்.

சித்தாந்த சைவச் செந்நெறியைத் தெளிவுபெறக் கூறுகின்றவை திருமுறைகளும், மெய்கண்ட நூல்களுமாம். திருமுறைகள் பன்னிரண்டென்றும், அவற்றின் ஆசிரியர் இருபத்தெழுவரென்றும்காணுகிறோம். பன்னிருகதிர்களும், கட்புலனை மறைப்பதாகிய புறவிருளை அகற்றி ஒளி தருவது போன்று, பன்னிரு திருமுறைகளும் மெய்ஞ்ஞான உணர்வை மறைப்பதாகிய அகவிருளை அகற்றிச் சோதியாய்ச், சுடராய்ச், சூழொளி விளக்காய சிவத்தை விளக்குவன வென்பதும், ஆசிரியர் ஒவ்வொருவரும் விண் மீனனைய பெருஞ் சிறப்பினை யுடையராய் இருபத்தெழுவராய் அமைந்து நிற்கின்றனர் என்பதும் அறியத்தக்கன. திரு என்னும் சொல்லுக்கு "கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை" நோக்கம் என்று பேராசிரியர் உரை எழுதுகின்றார். 'முறை' யென்பது நூல் என்னும் பொருளையுடையது. திருமுறை ஆசிரியர்களுள், திரிபுர மெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், ஒருவரென்றால் அத்திரு முறைகளின் பெருமை எவ்வாறு அளவிட முடியும் ?

சமயப்பேராசிரியர்களாகிய சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் என்னும் மூவரும் பாடியுள்ள தேவாரம் ஏழுதிருமுறைகளாகவும், மணிவாசகரது திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் எட்டாந்திருமுறையாகவும், திருவிசைப்பாவும் திருப்பல்லாண்டும் ஒன்பதாம் திருமுறையாகவும், திருமூலர் திருமந்திரம் பத்தாந் திருமுறையாகவும், ஆலவாயில் அவிர்சடைக்கடவுளாதியோர் அருளிய செய்யுட்கள் பதினொராந்திருமுறையாகவும், சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர் புராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகவும் குறிக்கப்பெறுகின்றன.

யார் யார் எவ்வெக்கண் கொண்டு நோக்கினும் அவ்வவர் வேண்டும் பொருளை வெளியிடுதலில் 'திருமுறைகள், சிறந்து நிற்கின்றன. 'எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள, இதன் பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்' எனஆன்றோர்கூறியபடி பிறநூல்களிலுள்ள அரும்பொருள்களைத்தன்னகத்தே கொண்டும், தன்னகத்துக்காணப்படும் உயரிய பொருள் நலங்களை வேறு நூல்களில் காணமுடியாத நிலையிலும் திருமுறைகள் விளங்குகின்றன.

வடமொழி வேதத்தைக் கடவுள் செய்தாரெனக் கூறுவர். தூமறைபாடும் வாயராகிய முதலாசிரியரே சுந்தரரைச் "சொற்றமிழ் பாடுக" என்று கூறியிருப்பாரானல் திருமுறைகளைப்போல் சிறந்தவை வேறில்லை யென்பதற்குப் பிறசான்றும் வேண்டுமோ? கடவுளுக்குரிய ஐந்தொழில்களையும் திருமுறைகள் செய்தன; திருமுறைகளில் ஒன்றாகிய திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலமுடையாரது செங்கரத்தால் எழுதப்பெற்றது.

முற்றத்துறந்த பெரியாராகிய தாயுமான அடிகள், இறைவனைக் கரும்பாகக் கண்டார்; இன்பமே வடிவாய இறைவன், செங்கரும்பாகக்காணப்படுதல் இயல்பே "செம்மையேயாய சிவனென்பது திருவாசகம். கரும்புக்குக் கண்கள் உண்டு. சிவனும் முக்கண்ணர்; கரும்பு கரும்பை விரும்பிற்றும். விரும்பப்பெற்ற கரும்பு, ஒரு மொழிக்குப் பிறிதொரு மொழி பெரும் இனிப்புடையதாயிருந்தமையாற்றன் இனமாகிய வேறொரு கரும்பால் விரும்பத் தகுந்த பெற்றியுடன் விளங்கியது" என அடிகள் கூறுவதைக்காணுங்கள்!

"தேவரெலாம் தொழச்சிவந்த செந்தாண் முக்கட்
செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப் பாக
மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந் திருச்செ விக்கே
மூடனே னிம்யபியசொன் முற்று மோதான்"

"ஆளுடைய பிள்ளையாரது அருந்திருப்பாடல்களை அறியாதார் வெம்பிறவிக்கடலினின்றும் மீளமுடியாதார்" என்பதை நம்பியாண்டார் நம்பி கூறுகின்றார். அது

"காழி நாடன் கவுணியர் தலைவன்
மாமறை நோக்கி மலைமகள் புதல்வன்
திருந்திய பாடல் விரும்பினர்க் கல்லது
கடுந்துய ருட்புகக் கைவிளிக் கும்மிந்
நெடும்பிற விக்கடல் நீந்துவதரிதே"

என்பதாகும். ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரது தேவாரத்தை, அகக்கண்கொண்டு நோக்குவார்க்குச்சிவமும், புறக்

கண்கொண்டு நோக்குவார்க்கு உலகியலிலே காணப்பெறு கின்ற எல்லா இன்பங்களும் தோன்றும். பிள்ளையாரின்பின் வந்த ஆசிரியர்களுள், அவரைப் போற்றாதார் எவரும்இலர். புறச்சமயத்தவர்களும் தங்கள் நூல்களில் பிள்ளையாரைப் பாராட்டிச் சென்றிருப்பதைக்காணலாம். முத்தமிழ் விரக ராகிய பெருமானது செய்யுட்கள் இசை நுட்பம் மிகப் பெற்றனவாகவும், இலக்கியச்சுவை முதலிய எல்லாச் சுவைகளும் எல்லையற்றுப் பொருந்தப் பெற்றனவாகவும் விளங்குகின்றன.

சைவசமயத்தில் இறைவனருளைப் பெறுதற்குக்கூறும் நான்கு நெறிகளுள், கிரியைநெறியை விளக்கியருளிய ஞானசம்பந்தரது முன்னூற்று எண்பத்துநான்கு திருப்பதி கங்களைக்கொண்ட ஞானப்பாடல்கள் மூன்று திருமுறை களாக விளங்கும்.

சிறந்தசெய்யுட்கள்செய்தமையால் இறைவனாலேயே "நாவுக்கரச'ரென அழைக்கப்பெற்றார் அப்பர், "தாண்டக வேந்தர்" என்பது அவருக்குப் பின் வந்த ஆசிரியர்கள் அளித்த திருப்பெயர்.

"சைவப்பெருநெறிக்கே,அணியனநாவுக்கரையர்பிரான் றனருந்தமிழே" என்று சிவப்பெருநெறியின் திருவுடை அழகனாகத், திருநாவுக்கரையரை நம்பியாண்டார் நம்பிகள் காணுகின்றார். "வாகீசப் பெருந்தகைதன் ஞானப்பா டற்றொடையருச் செவ்வாயுஞ் சிவவேடப் பொலிவழகுந் துதித்துவாழ்வாம்" எனச்சிவஞான சுவாமிகள் கூறியது கொண்டு,ஆளுடைஅரசின் அமுதமொழி"ஞானம்தருதலில்

தலையாயது" என்பதை அறியலாம். அமண்வயப்பட்ட அப்பர் சைவம்புகுந்து சாற்றிய பாடல்களாதலின்; ஏனைச்சமயங்களின் பொய்ம்மையும், சைவ சமயத்தின் மெய்ம்மையும் அவை தெற்றென விளக்குகின்றன.

அப்பர் அடிகளின் திருவாக்கில் காணப்பெறுகின்ற பழமொழிகள் சாலச்சிறப்புடையன. சரியை நெறியை விளக்கியருளிய அப்பர் தேவாரம், முன்னூற்றேழு பதிகங்களைக்கொண்ட மூன்று திருமுறைகளாக விளங்குகின்றது.

இறைவருக்குத்தோழராகவிருந்து இன்றமிழ் பாடியவர் சுந்தரர். "திருத்தொண்டத் தொகைசாற்றிய திருவாளனது திருவடிகளை வணங்க வாய்த்த இப்பிறவியை வணங்குவோம்" என்று சேக்கிழார் அருளுகின்றார். அவ்வாறாயின், அத்திருத்தொண்டத் தொகையும், அவைபோன்ற பிற அவரது திருவாக்குகளும், எத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்தனவாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை எண்ணிப்பாருங்கள்!

"பித்தரிறைஎன்றறிந்தும் பேதைபால் தூதனுப்பு, வித்த தமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ தெந்நாளோ" என்று, தமிழ்ச் சமர்த்தர் என்ற பட்டத்தைச் சுந்தரருக்குச் சூட்டுகின்றார் தாயுமான அடிகள். யோக நெறியைக்காட்டும் இவரது வாய்மொழி, நூறு திருப்பதிகங்களைக் கொண்ட ஒரு திருமுறையாக விளங்குகின்றது.

வழுவிலாத பேர் மாணிக்க வாசகனெனப்பெற்ற திருவாதவூரடிகளின் செய்யுட்சிறப்பு அளவிடமுடியுமோ ; மதத்தாலும், மொழியாலும், ஒழுக்கத்தாலும், உணர்வா

லும், அறிவாலும், வேறுபட்ட மேலை நாட்டவர்களையும் ஈர்க்கும் பெற்றிமை வாய்ந்தது "திருவாசகம்" எனக் காணுகின்றபொழுது, அதனையுடைய நாம் பெரும்பேறு பெற்றவர்களே.

பகுத்தறிவு பெறாத அஃறிணை உயிர்களையும் உருக்குந் தன்மை வாய்ந்து விளங்குவது திருவாசகம். "திருவாசகத்தில் உருகாதார் ஒருவாசகத்திலும் உருகார்" என்பது பழமொழி. திருவாசகத்தைத் தேனெனக்கூறுவர் ஆன்றோர். உடல்நோயை அகற்றி வளமளிப்பது தேன். உயிர் நோயை அகற்றி வளமளிப்பது திருவாசகம். இதில் பதி, பசு, பாச இலக்கணங்கள், இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் முதலிய சைவசித்தாந்தப் பொருள்களும், இலக்கியச்சுவைகளும் மலிந்து கிடக்கின்றன. தெய்வ நிலையில் திளைத்து நின்று பாடப்பெற்ற திருவாசகத்துள், உலகியலும் திறம்படப் பேசப் பெற்றிருப்பது கண்டு மகிழ்தற்குரியது.

திருவாசகத்தைப் படித்துணர்ந்த திருவனந்தபுரம் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் "கடையுகத்தில் வருந்தனிமை கழிக்கவன்றோ அம்பலத்துள்; உடையவனின் வாசகத்தில் ஒருபிரதி கருதினதே" என்று கூறுகின்றார்கள். தனிமைத் துன்பத்தைத் தவிர்க்க, இறைவனே எழுதிக்கொண்ட பெருமை வாய்ந்தது திருவாசகமென்றால், நம்போன்ற மக்கள் அந்நூல் கொண்டாலடையும் பயன் அளவிட ஒண்ணுமோ ?

இனி, திருவாசகம் மணிவாசகர் விருப்பத்திற்குப் பாடிய நூலாயிருக்கத், "திருக்கோவையார்" சிற்சபைக்

கூத்தன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிச் செய்யப்பெற்றதென் ஒன்றே அதன் பெருமை காணப்போதியசான்ரும்.

"ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலதென்பர்
ஏரணங் காணென்ப ரெண்ணர் எழுத்தென்ப ரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே"

என்ற செய்யுளால், கோவையின் பெருமை குறிக்கப் பெறுகின்றது.

திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டாகிய ஒன்பதாந் திருமுறையின் ஆசிரியர் ஒன்பதின்மர். பல்லாண்டு பாடிய சேந்தனார் திருவிசைப்பாவும் கூறியுள்ளார். இசைப்பாஎன்ற பெயரளவானே, "இறைவனது இசையைக்கூறும் பாட்டுக்கள்" என்பது புலப்படும். திருவிசைப்பாவும் பல்லாண்டும் சமயப் பேராசிரியர்களின் பெருந்தகைமை, உலகியலின் சிறுமை, பேரின்பத்தின் பெருமை, இன்பச்செம்பொருளாகிய இறைவனது அருள்நிலை முதலியவற்றைச் செவ்வனே விளக்குகின்றன.

திருமூலர், மூவாயிரம் ஆண்டுகள் திருவாவடுதுறையில் தவஞ்செய்தனர் என்றும், ஒவ்வோர் ஆண்டின் இறுதியிலும் தவத்தால் அவர்கண்ட உண்மைகளே, ஒவ்வொரு செய்யுளாக அவர் திருவாக்கினின்றும் வெளிவர, அங்ஙனம் வந்த மூவாயிரம் பாடல்கள் தாம் "திருமந்திரம்" என்ற பத்தாந்திருமுறையாக இலங்குகின்றது என்றும் கேட்கும்போது, அரும்பெரும் உண்மைகள் அந்நூலில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்பதில் ஐயமுண்டோ? இவரது

பெருந்தகைமையைக் குறிக்கவே " நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன் " என்று ஆளுடைய நம்பிகள் அருளினர்.

" தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழு முனிமொழியுங் - கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமேன் றுணர் "

என்பது ஔவையார் திருவாக்கு.

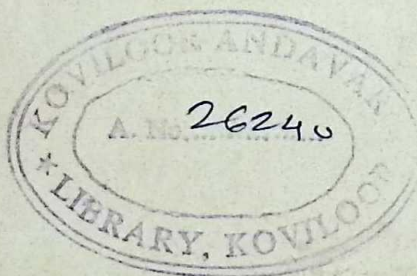
பிறையவிர் சடைமுடி யிறையனர் ஆதியபன்னிருவர் பதினொராந் திருமுறை ஆசிரியர். அப்பனுக்கும்அம்மையாக விளங்குகின்ற காரைக்காலம்மையாரும், பொய்யற்ற கீரன் முதலாம் புலவர்என்று கச்சியப்ப சிவாசாரியர் வியந்தோதிய நக்கீர தேவரும்,முற்றத்துறந்த பட்டினத்தடிகளும் முதலிய பெருந்தகையார்கள் பதினொராந்திருமுறை ஆசிரியர்களாக விளங்குகின்றார்கள். நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் ஆசிரியர் பொல்லாப் பிள்ளையாரென்பதும், அவரிடம் கற்றுத்தெளிந்த தெளிவு பதினொராந் திருமுறையில் இடம் பெற்றிருக்கின்ற தென்பதும் உணரத்தக்கன. திருத்தொண்டர் பெருமை காணுதற்குப், சிவபுண்ணியச்செயல் அறிவதற்கும் இத்திரு முறை பெருந்துணை செய்கின்றது.

பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகிய திருத்தொண்டர் புராணம், பெயராலேயே பெரியபுராணமாக விளங்குகின் றது. "எடுக்கும் மாக்கதை" யென்று சேக்கிழார் பெரு மான் கூறுகின்றார். தில்லைக்கூத்தர் " உலகெலாம் " என்று

அடி எடுத்துக்கொடுக்க அதனை நூலின் முதலிடைகடை களில் வைத்துப் புராணத்தைப் பாடி முடித்தார். கற்பனை களில் வல்லவர்களென்று போற்றப்படுகின்ற பாவலர்களி னும், சேக்கிழார் உயர்ந்து காணப்பெறுகின்றார். பிறரது கற்பனைகள் வெறுங் கற்பனைகளாகமட்டும் நின்றுவிட, சேக்கிழாரது செய்யுட்களோ கற்பனைகளிலும் பத்தி ரசத்தைக் கலந்துதருகின்றன. சமயஉண்மைகளையும், அன்பு நெறியையும் அறிந்து ஒழுகுவதற்குத் திருத்தொண்டர் புரா ணம் சிறந்தவழிகாட்டியாகும்

இத்தகைய தெய்வத் திருமுறைகளின் சிறப்பை யுணர்ந்து, சமய முதலிய தீக்ஷைகளைப்பெற்று இச்சைவத் திருமுறைகளை அன்புடன் பூசித்தும் படித்தும் இம்மை மறுமை நலன்களை யெய்துவார்களாக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

Printed at the Vasantha Press, Mayavaram.